

Arrest

nr. 74 443 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WINDELS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 8 augustus 2011 en op 3 oktober 2011.

1.3. Op 7 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 november 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Qala e Musa, Kabul stad. U bent de dochter van een Hazara moeder en een Tadzjiekse vader en u bent een sjiïet. In het jaar 1981, toen u slechts drie jaar oud was, bent u samen met uw ouders naar Iran verhuisd. U bent getrouwd geweest in Iran met een Afghaan, M.(...) Z.(...) B.(...), die net zoals u afkomstig was uit Kabul stad. Dit huwelijk heeft elf jaar stand gehouden. Echter, vanaf het begin hadden jullie problemen. Hij sloeg en mishandelde u en hij was betrokken bij drugssmokkel. Uiteindelijk vraagt u de echtscheiding aan. U wordt door de rechtbank in Teheran in uw gelijk gesteld. Men was immers op de hoogte van het brute gedrag van uw ex-man. Uw ex-man kon zich echter niet vinden in deze uitspraak. In de twee jaren die volgden, viel uw ex-man u nog een keer aan en een andere keer werd u verkracht door ‘een’ man, een gebeurtenis die door uw ex-man op video werd vastgelegd. Twee maanden na deze verkrachting verlaat u Iran om terug te keren naar Afghanistan. Uw moeder had immers nog familie in het district Jaghori van de provincie Ghazni. U durfde niet naar uw familie in Kabul stad te gaan, omwille van de familie van uw ex-man, die connecties hadden met de mujahedeën. Uw man had in het verleden al herhaaldelijk gedreigd dat hij u zou vinden in Afghanistan en dat hij daar connecties had. Ook in Ghazni vond hij u terug. Hij regelt een ontmoeting en hij zegt dat hij een huwelijkskandidaat gevonden heeft voor uw dochter. U slaagt erin om wederom te vluchten, ditmaal naar Griekenland. Na enkele maanden in Griekenland staat uw man er echter opnieuw. Hij brak uw neus. Ook deze keer slaagde u erin om te ontsnappen en samen met uw dochter naar België te komen. Op 31 mei 2011 diende u uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een huwelijksakte, documenten over een echtscheiding, de verblijfskaart in Iran van uw vader en een stemkaart neer.

B. Motivering Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag op basis van uw twee gehoren (CGVS 1: 08/08/2011; CGVS 2: 03/10/2011) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst is uw kennis over de familie van uw ex-man beduidend slecht. Op simpele vragen aangaande belangrijke gebeurtenissen in het leven van uw ex-man moet u het antwoord schuldig blijven. Zo heeft u er geen enkel besef van wanneer hij en zijn familie naar Iran verhuisden. Bij een verduidelijkende vraag stelt u dat u uw ex-man nog niet kende toen u al in Iran woonde (CGVS 1, p. 14). Een gemakkelijkere vraag gesteld, namelijk hoe oud uw man dan ongeveer was toen hij naar Iran ging met zijn ouders, verklaarde u dit niet te weten omdat zijn familie niet de uwe is (CGVS 1, p. 14). Er blijkt ook geen interesse te zijn aan uw kant voor dit onderwerp, u verklaarde immers dat u het hem nooit gevraagd heeft. Evenmin weet u waarom uw ex-man zijn eigen land verlaten heeft (CGVS 1, p. 14). U beweerde dat dit iets was dat hij u niet vertelde (CGVS 1, p. 14). Na aandringen ziet u in de algemene oorlogssituatie een reden voor zijn vertrek (CGVS 1, p. 15, CGVS 2, p. 7). Het kan echter niet overtuigen dat u als Afghaanse nooit gesproken heeft met uw ex-man over jullie migratie naar Iran, toch een belangrijke gemeenschappelijke factor in uw beider leven.

Voor de ouders van uw ex-man heeft u geen goede woorden. In uw verklaringen komen behoorlijk veel elementen van straf, bloed, misdaad en vrouwen voor (CGVS 2, p.13). Het lijkt er haast op dat u geen gewone, alledaagse zaken kan vertellen over uw schoonouders, want u verklaarde: “Zij hadden geen normaal leven, het was hun leven, drugshandel en zo (...)” (CGVS 2, p.13)”. Verder beweerde u dat uw schoonvader een ‘losbandig’ iemand was, en dat hij bedenkelijke opmerkingen maakte over vrouwen (CGVS 2, p.13). Het lijkt er echter op dat u geen ‘normale’, dagelijkse dingen kon vertellen over het leven van uw ex-schoonouders toen u daar de gelegenheid toe kreeg, waar toch enkele bedenkingen bij geplaatst kunnen worden. Er kan immers niet aangenomen worden dat uw ex-schoonouders, net zoals u Afghanen in Iran, openlijk en dagelijks de door u veronderstelde misdrijven zouden gepleegd hebben, en hierbij een gewoon leven konden leiden. Het is immers een vaststaand feit dat de Iraanse overheid in de loop der jaren getracht heeft om op allerlei manieren Afghanen terug te sturen, ook de Afghanen met een blauwe kaart, iets waarvan u zelf op de hoogte bent (CGVS 1, p.20). Dat u helemaal geen zicht kan bieden op de façade waarachter uw schoonouders geleefd zouden hebben, is dan ook niet geloofwaardig. U vermeldde eveneens dat uw ex-schoonvader tien jaar gedetineerd is geweest in Afghanistan, echter u weet helemaal niet wanneer en waarom hij vastzat (CGVS 2, p.12). U beweert enkel dat zijn zonen zijn voorbeeld volgden (CGVS 2, p.12). Het is echter

niet overtuigend dat u deze feiten helemaal niet kan duiden in de bijhorende context. In het licht der waarheid dient er dan ook gesteld dat deze observaties duidelijk in de richting wijzen van een bedrieglijk relaas. Doorheen uw verklaringen biedt u immers geen zicht op de geschiedenis, de leefwereld en de concrete activiteiten van deze personen. Vreemd zijn ook uw verklaringen betreffende de broers en zussen van uw ex-man. U stelt dat uw ex-man zussen had in Kabul en een broer in Turkije die smokkelaar is (CGVS 2, p.8). Behalve deze broer, zou uw ex-man nog twee broers gehad hebben in Kabul, waarvan één overleden en de andere spoorloos is (CGVS 2, p.8,9). Gesteld dat uw ex-man op het huidige moment dus geen broers heeft in Kabul, voegt u opeens twee andere broers toe die ook drugssmokkelaar zouden zijn, terwijl u deze eerder onvermeld liet (CGVS 2, p.9). Naarmate er meer vragen gesteld werden, begon de familie van uw ex-man uit te breiden. De informatie die u geeft over de familie van uw ex-man is dusdanig vaag, algemeen en gebrekkig, dat het niet waarschijnlijk is dat deze mensen in de door u voorgestelde gedaante bestaan hebben. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.

Verder verklaart u dat uw man 'connecties' had in Afghanistan (CGVS 1, p.11; CGVS 2, p. 8). U hiernaar gevraagd, stelt u dat zijn oom bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte in Afghanistan en dat zijn broer actief was bij de 'mujahedeën' tot hij om het leven kwam (CGVS 1, p.11; CGVS 2, p.8). De connecties van uw man hebben ertoe geleid dat u zich niet veilig kon voelen in Afghanistan (CGVS 1, p. 12). Desalniettemin beschikt u over bitter weinig informatie betreffende deze 'connecties'. De oom van uw ex-man zou volgens u deelgenomen hebben aan de jihad, een belangrijke commandant geweest zijn, bodyguards gehad hebben en nu voor het ministerie werken (CGVS 2, p. 10, 11). Zijn naam was Hassan Bayat (CGVS 2, p.10). Dit is echter alles wat u weet over deze 'oom'. Bij verduidelijkende vragen keert u gemakshalve terug naar uw eerdere verklaring dat uw man u gezegd had dat hij 'connecties' had (CGVS 2, p.10). Over de broer van uw ex-man die 'mujahedeën' commandant van Harakat geweest zou zijn, verklaart u dat u van uw schoonmoeder gehoord heeft dat hij een 'mujahedeën' was en dat hij vroeger belangrijk is geweest (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p.11). Het is u echter onbekend door wie hij vermoord werd en ook de omstandigheden rond zijn moord zijn u volkomen onbekend (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.11). U herinnert zich alleen dat hij 'gemarteld' en 'vermoord' werd (CGVS 2, p.11). Daarenboven beweert u dat op dit moment zijn 'manschappen' nog steeds voor de regering zouden werken (CGVS 2, p.11). Verder weet u echter helemaal niets te vertellen over deze 'broer' en zijn 'manschappen' (CGVS 2, p.11). Er kan echter verwacht worden dat u uitgebreid vertelt over de omstandigheden rond de dood van uw schoonbroer, te meer u meermaals beweerde dat u met uw ex-man bent gehuwd omdat uw moeder medelijden had met uw schoonmoeder, die haar vertelde over haar vermoorde zoon (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p.14). Indien uitgerekend het gevoel van medelijden uw moeder over de streep getrokken heeft, kan er van uitgegaan worden dat zij goed geïnformeerd was over de omstandigheden van zijn overlijden, net zoals u, gezien u hierna met uw ex-man in het huwelijk bent moeten treden. Uw uiterst beknopte verklaringen over uw ex-schoonbroer en zijn overlijden volstaan niet om geloofwaardig geacht te kunnen worden. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.

Het voorgaande betrof enkel de familie van uw ex-man in Iran en in Kabul. Over de familie die uw ex-man zou gehad hebben in de provincie Ghazni weet u nagenoeg niets. U een eerste keer naar zijn familie gevraagd in deze provincie stelde u niet zeker te weten dat hij er familie had wonen (CGVS 1, p.13). Daarna verklaarde u plots dat u denkt dat zijn moeder van Ghazni is, maar door uw woorden klinkt de twijfel door (CGVS 1, p.13). Op een ander moment verklaarde u met zekerheid te weten dat hij er familie had en dat er daar een tante en neven van hem wonen (CGVS 2, p.8). U meent echter dat zij van Ghazni stad zijn en niet van een dorp komen zoals het uwe (CGVS 1, p.13). Over de precieze woonplaats van deze familieleden kan u echter geen duidelijkheid geven (CGVS 2, p. 8). U vergoelijkt uw gebrek aan kennis door te stellen dat het de familie is van uw ex-man en niet de uwe (CGVS 1, p.13). In de volledige periode van elf jaar huwelijk blijkt dat jullie nooit gesproken hebben over zijn familie in Ghazni. U stelt slechts dat hij zei dat hij 'connecties' had (CGVS 1, p.14). Het is echter niet aannemelijk dat u de ene keer niet, de andere keer wel zeker bent van de aanwezigheid van familie van uw ex-man in de provincie Ghazni. Uit uw verklaringen kan immers afgeleid worden dat u naar deze provincie gevlucht bent omdat u geen andere keuze had, uw ex-man zou immers familie gehad hebben in Kabul stad (CGVS 1, p.5). Nu blijkt dat uw ex-man eveneens familie had in de provincie Ghazni, is de keuze die u maakte om naar Ghazni te gaan op zijn minst opmerkelijk. U gevraagd of uw man dan niet op de hoogte was van de familie die u had in de provincie Ghazni, verklaarde u dat uw man de familie van uw moeder niet zo goed kende (CGVS 1, p.5). Uw ex-man zou het 'vanzelfsprekend' gevonden hebben dat u naar Kabul zou gaan (CGVS 1, p.5), doch u weet niet of hij u daar ooit gezocht heeft (CGVS 1, p.5). De verklaring die u daarvoor biedt is dat u geen contact had met hem of met uw familie in Kabul en dat uw moeder de contacten met de familie in Afghanistan onderhield (CGVS 1, p.5,6). Nochtans bent u niet erg consistent in uw verklaringen hierover, want tijdens het tweede interview (CGVS 03/10) dat gehouden werd in het kader van uw asielaanvraag, verklaarde u dat u af en

toe nog contact had met uw familie in Kabul. Op die manier bent u immers te weten gekomen dat de ouders van uw ex-man zich opnieuw in Kabul gevestigd hadden (CGVS 2, p.14, 15). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook niet geloofwaardig. Daarenboven is het merkwaardig dat u naar de provincie Ghazni gaat zonder ooit persoonlijk contact gehad te hebben met uw familie aldaar (CGVS 1, p.4, 5). Wat nog meer verbaast is dat u niet op de hoogte was van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ghazni. U gevraagd of u wist dat Ghazni niet de meest veilige provincie in Afghanistan is, verklaarde u dat u niet weet waar het veilig is in Afghanistan en waar niet (CGVS 1, p. 4). Dit is een merkwaardige verklaring van een Afghaanse vrouw die via de televisie geïnformeerd bleef over haar land (CGVS 1, p.8). Dat u, als Afghaanse immigrante, zo onbezonnen vertrekt naar een streek en familie die u niet kende, is niet aannemelijk. Het is daarenboven niet geloofwaardig dat u het ene gevaar zo gemakkelijk inruilt voor het andere en u zelfs niet bedacht heeft dat het gevaar in Afghanistan immens groot kan zijn, vooral dan voor een vrouw alleen. Dit alles is niet echt logisch. Uw reis lijkt in dit opzicht toch wel heel onvoorbereid en riskant. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen. Hier dient nog aan toegevoegd dat u zeer bondig bleef over de periode die u in Jaghori doorbracht. U gevraagd of u rondliep in Jaghori, naar de bazaar ging en dergelijke, verklaarde u dat u ziek was in Afghanistan en dit omwille van het weersverschil. Daarna is de vrouw van uw oom overleden. "Ik had weinig tijd", stelt u (CGVS 1, p.11). Uit deze verklaringen kan geenszins opgemaakt worden dat u bevreesd of bezorgd was over wat er gebeurd was in Iran en wat er u mogelijkerwijze nog te wachten stond in het leven. U immers gevraagd waar u zich mee bezig hield, antwoordde u: "niets speciaals, ik had geen speciale bezigheden. Ik ben eerst ziek geworden en daarna heb ik familie en zo gezien" (CGVS 1, 11). In de nasleep van de gruwelijke gebeurtenissen die u doorstaan zou hebben en in het licht van uw vlucht naar Ghazni, een niet erg veilige streek die u bovendien onbekend is, is uw antwoord bijzonder luchtig te noemen, een vaststelling die uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Wat het huwelijksaanzoek betreft, herhaalt u steeds hetzelfde verhaal, uw moeder zou medelijden gekregen hebben met uw schoonmoeder omwille van haar vermoorde zoon (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.14). De moeite die uw vader vervolgens heeft genomen om informatie in te winnen over uw ex-schoonfamilie is bijzonder pover te noemen. U beweert echter dat uw ouders op dat vlak geen ervaring hadden (CGVS 2, p.13). De tussenpersoon die het huwelijk geregeld had zou daarenboven volgens u enkel goede dingen gezegd hebben over uw schoonfamilie (CGVS 2, p.13). Ook over deze kwestie wijzigt u echter opnieuw uw verklaringen. Op een ander moment verklaarde u immers dat u al slechte dingen gehoord had over uw ex-man toen u verloofd was, maar dat uw vader het niet vond kunnen dat de verloving zou verbroken worden (CGVS 2, p. 11). U had een verhaal opgevangen van broedermoord en u had gezien dat hij in de drugshandel zat (CGVS 2, p. 11, 12). Ook uw vader was op de hoogte van deze verhalen, hij werd immers gewaarschuwd door iemand en hij hoorde dat uw ex-schoonvader tien jaar in de gevangenis gezeten zou hebben. Hij hoorde verder nog verhalen over geschillen tussen de zonen van uw ex-schoonvader enerzijds en de burens anderzijds (CGVS 2, p.12). Volgens u heeft uw vader echter besloten om de verloving niet te verbreken (CGVS 2, p. 11, 12). Dat is opmerkelijk. Er kan er toch van uitgegaan worden dat uw vader meerdere personen aanspreekt over deze familie of in het andere geval bepaalde voorwaarden stelt aan het huwelijk. In Iran is het namelijk zo dat er in een huwelijkscontract voorwaarden geformuleerd kunnen worden. Het 'recht op Talaq' is zulk een regel die de vrouw toelaat om te kunnen scheiden van haar echtgenoot (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u in de eerste plaats niets weet over het 'recht op Talaq' in uw huwelijkscontract (CGVS 2, p.26), geeft aan dat dit niet overwogen werd op het moment van het huwelijk. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat het geen goede zaak is om voorwaarden vast te leggen in een contract en dat het geen Afghaans gebruik is om regels te zetten in een contract, kan niet overtuigen aangezien u in Iran bent opgegroeid, in het Iraanse rechtssysteem gehuwd zou zijn en er op voorhand geweten was dat u zou huwen in een problematische familie (CGVS 2, p.27). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw ouders u geen enkele bescherming geboden hebben, door het huwelijk tegen te houden of te eisen dat het 'recht op talaq' door uw ex-man als voorwaarde in het contract opgenomen werd. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat uw ouders tijdens uw verloving slechte banden hadden met uw ex-schoonfamilie. Daarenboven is het feit dat uw moeder beslist heeft om u te laten huwen met uw ex-man bijzonder atypisch te noemen in een Afghaanse context. Het kan dan ook niet overtuigen dat uw vader het akkoord tussen twee vrouwen op geen enkele manier had kunnen verbreken. Andermaal kon uw argumentatie niet overtuigen.

Nog opmerkelijker is echter uw verklaring dat het maar liefst elf jaar geduurd heeft vooraleer u een echtscheiding aanvraagde. De reden daarvoor was dat uw ouders vonden dat u meer geduld moest uitoefenen en dat hij zou veranderen. U beweerde dat u niet mocht scheiden omwille van de eer van de familie (CGVS 1, p.18). Nochtans waren uw ouders steeds op de hoogte van de problemen die u ondervond (CGVS 2, p.20). Ook bij deze verklaringen dient de kanttekening gemaakt te worden dat u opnieuw andere feiten aanhaalt tijdens het tweede interview. In het tweede interview dat werd afgenomen laat u immers de bezwaren van uw ouders achterwege en begint u te spreken over

het nieuwe feit dat uw ex-man acht jaar geleden een gevangenisstraf gekregen zou hebben en dat u vreesde voor de voogdij over uw dochter (CGVS 2, p.17). U gevraagd waarom u er zo van overtuigd was dat uw ex-man de voogdij zou krijgen, stelde u dat de vader na de echtscheiding de kinderen krijgt, niet de moeder (CGVS 2, p.17). U beweerde ook dat u niet veel wist over de wetgeving (CGVS 2, p.17). Nochtans is het wel heel eigenaardig dat u uw eigen rechten na een echtscheiding niet kent, waaruit blijkt dat u deze informatie niet heeft verzameld op een moment dat u reeds diep in de problemen gezeten zou hebben (CGVS 2, p.17). U was immers geen vrouw die steeds thuis zat, na die twee jaren huwelijk toen uw echtgenoot geen werk meer had, bent u immers de kostwinner van het gezin geworden. U heeft gewerkt als kapster en verkoopster (CGVS 1, p. 9, 10; CGVS 2, p.18). Er kan toch een beter inzicht in de problematiek en de wetgeving verwacht worden van iemand die buitenshuis ook contacten had. Dit was immers een zaak die uw leven aanbelangde. De redenering dat u de voogdij over uw dochter zou verliezen in het Iraanse rechtssysteem is op zich geen foute redenering, maar in uw geval kan deze niet overtuigen. U schatte uw dochter immers twee jaar oud toen uw man voor de eerste keer naar de rechtbank moest (CGVS 2, p.16). Volgens de door ons geraadpleegde informatie heeft een vrouw in Iran het recht om haar dochter bij zich te houden tot de leeftijd van zeven jaar (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), iets waar u duidelijk niet van op de hoogte bent. Uiteraard is dit slechts een tijdelijk uitstel van de overdracht van de voogdij, maar dat deze regel u volledig onbekend is duidt op geen buitengewone interesse voor het onderwerp. U zou immers op zulk een cruciaal moment in uw leven toch geweten moeten hebben wat de wetgeving voorschrijft. U zou immers nog enkele jaren de voogdij over uw dochter kunnen behouden. Daarenboven beweert u zelf dat een man of vader de voogdij over de kinderen kan kwijtspeelen indien hij een crimineel of verslaafde is (CGVS 2, p.17). U gevraagd of dit niet van toepassing was op uw man, die volgens u reeds in de gevangenis had gezeten, verklaarde u dat uw ex-man al sinds het begin verslaafd en crimineel was (CGVS 2, p.17). U gevraagd naar de reden waarom u destijds de echtscheiding niet heeft aangevraagd, verandert u het onderwerp naar uw echtscheidingsverhaal (CGVS 2, p.17). U opnieuw geconfronteerd met het feit dat u toch al eerder de echtscheiding had kunnen aanvragen, zowat acht jaar geleden, stelt u simpelweg dat u de wetgeving niet kende en angst had voor uw dochter (CGVS 2, p.17). Uw argumentatie is niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt een desinteresse en gebrekkige kennis over de voogdij. Het is dan ook niet aannemelijk dat deze elementen hebben gespeeld en de door u aangehaalde feiten zich hebben voorgedaan.

De drugshandel van uw man is een ander onderwerp waarover uw verklaringen veranderlijk zijn. Zo beweerde u eerst dat uw man de eerste twee tot drie jaar van uw huwelijk 'gewoon' werkloos was, waarna hij betrokken was bij drugssmokkel (CGVS 1, p.16). U vermeldt weliswaar dat uw man ook gewerkt heeft, maar u situeert dit niet binnen uw huwelijksjaren (CGVS 1, p.16). Op een ander moment verklaarde u dat uw man de eerste twee jaar gewerkt zou hebben en daarna niet meer (CGVS 2, p. 17, 18). Hij zou al wel 'verslaafd geweest' zijn op dat moment volgens u (CGVS 2, p.17). Dan weer verklaarde u dat u gehoord had tijdens de verloving dat hij zich bezig hield met drugshandel (CGVS 2, p. 11). U blijft maar verschillende verklaringen afleggen over de bezigheden van uw man voor en tijdens uw huwelijk. Aan geen enkele verklaring kan als dusdanig nog geloof gehecht worden. Bovendien werd vastgesteld dat u de drugssmokkel niet vermeldde tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waardoor uw verklaringen nog minder geloofwaardig zijn.

Voorts verklaarde u dat uw ex-man niet naar de rechtbank gegaan zou zijn toen u de procedure opstartte, hoewel hij op de hoogte was (CGVS 1, p. 23). Als reden voor zijn afwezigheid haalt u eerst zijn angst aan om terug geconfronteerd te worden met het rechtswezen na eerdere bemiddelingspogingen van de rechtbank (CGVS 1, p.24). In een door mannen gedomineerde maatschappij als Iran is het echter eigenaardig dat hij totaal verstek zou geven. U geconfronteerd met de stelling dat hij als man toch zeker gehoord zou worden, legde u opeens een heel nieuwe verklaring af. Plots beweerde u dat men geen adresgegevens had van uw man (CGVS 1, p. 24). Blijkt ook dat zijn ouders naar Afghanistan zouden zijn teruggekeerd (CGVS 1, p.24). Dit alles is wel erg toevallig. U gevraagd waarom zijn ouders dan wel verhuisd zijn, zegt u de eerste keer dat u het niet weet omdat u 'ruzie' had met deze mensen (CGVS 1, p.24). Op een ander moment verwoordt u heel in het algemeen dat Afghanen problemen hebben in Iran en dat uw ex-schoonouders al oud zijn en niet kunnen werken (CGVS 1, p.14). Het is opvallend dat u weer geen weet heeft van andere belangrijke gebeurtenissen in het leven van uw ex-man, terwijl u op dat moment nog wel als gezin samenwoonde. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u de precieze omstandigheden van hun vertrek niet kent. U gevraagd naar het verblijfsadres van uw ex-man in de periode voor, tijdens en na de echtscheiding, blijkt u niet bijster geïnteresseerd te zijn in het antwoord. Uw antwoorden zijn dermate kort en krachtig dat het opnieuw een vreemdsoortige redenering onthult. U heeft geen informatie ingewonnen over zijn verblijfsadres want het 'interesseerde' u niet, u heeft het niet gevraagd en u wou het niet weten (CGVS 1, p. 17, 26; CGVS 2, p.19). Niettemin vreesde u deze man, hij had u immers al een keer aangevallen sinds uw echtscheiding en een doodsb bedreiging tegen u geuit (CGVS 2, p.27). Uw lauwe interesse in de

verblijfssituatie of de nabijheid van uw man kan niet overtuigen, vooral ook omdat u het adres van uw ex-man moest hebben om klacht in te kunnen dienen tegen hem (CGVS 2, p.21). U heeft uzelf wel bijzonder in de nesten gewerkt door aan dit soort zaken geen aandacht te schenken. Bovendien wijzigd u ook uw verklaring over de frequentie waarmee hij u nog gecontacteerd heeft in de maanden die aan uw echtscheiding voorafgingen. In het eerste interview op het CGVS ontkende u dat u nog contact heeft gehad met uw ex-man tijdens de echtscheidingsprocedure (CGVS 1, p.24). In het tweede interview op het CGVS verklaarde u dat u uw ex-man nog drie tot vier keer gehoord heeft aan de telefoon (CGVS 2, p. 16,18). Ook deze keer zijn uw verklaringen tegenstrijdig en zwak, wat uw algehele ongeloofwaardigheid in stand houdt.

Verder dient er aangestipt te worden dat er ernstige omissies zijn in de verklaringen die u heeft gegeven bij DVZ tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding op uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ niet vermeld dat u ten eerste verkracht geweest bent (CGVS 1, p.22, 23, 26;), ten tweede dat uw man deze gebeurtenis op video (CGVS 1, p.28) heeft vastgelegd en ten derde dat uw ex-man een drugssmokkelaar geweest zou zijn. Er dient opgemerkt te worden dat dit geen onbelangrijke aspecten zijn van uw asielrelaas en dientengevolge het erg bevreemdend is dat u hier niet over gesproken heeft. U aan het begin van het gehoor gevraagd of u de belangrijkste redenen voor uw vertrek vermeld heeft, stelt u dat u één zaak niet heeft kunnen vertellen, meerbepaald over de drugssmokkel (CGVS 1, p.3). Deze expliciete vraag volgde op uw spontane bekentenis dat niet alles verteld had (CGVS 1, p.2) . Over de verkrachting en de video zei u opnieuw niets. U later geconfronteerd met het feit dat u over die zaken geen melding had gemaakt tijdens het eerste gehoor bij DVZ, verklaarde u dat u angstig was om dit te vertellen en dat u dacht dat Afghanen het te weten zouden kunnen komen. Het was uw advocaat die u aangemoedigd heeft om deze problemen toch ter sprake te brengen (CGVS 1, p.23; CGVS 2, p.28). Voor uw uitleg als dat u niet wou spreken over de verkrachting uit angst voor de Afghaanse gemeenschap, kan weinig begrip opgebracht worden. U had immers tijdens dit eerste gehoor kunnen vermelden dat er zaken waren die moeilijk bespreekbaar waren, of in het andere geval had u kunnen vragen om een Iraanse tolk die eveneens uw taal spreekt (CGVS 1, p. 23).

Dit wordt nog onderstreept door de volgende observaties. Toen u gevraagd werd hoeveel incidenten er geweest zijn na uw echtscheiding, verklaart u dat uw ex-man u eerst heeft aangevallen in Iran (CGVS 2, p.20) en dat hij nadien u lastig viel in Ghazni (CGVS 2, p.21). Ook deze keer spreekt u niet over de verkrachting. U gevraagd naar het tijdsverloop tussen deze twee incidenten, begint u te spreken over een incident dat op de twee andere volgde, in Griekenland (CGVS 2, p.21). Pas toen er weer gericht gesproken werd over uw vlucht naar Afghanistan, hervatte u het verhaal van de verkrachting, terwijl u deze gebeurtenis even daarvoor niet vermeldde (CGVS 2, p.22). U verklaarde dat de verkrachting zou plaatsgevonden hebben in een huis waar u per auto naartoe bent gebracht. Uw ex-man wachtte u daar op (CGVS 2, p.23). U bent in die auto terecht gekomen toen u een lift vroeg (CGVS 2, p.23). In de auto heeft hij u nadien de video getoond en u gezegd dat hij het aan anderen zou tonen en dat hij u op die manier in een slecht daglicht zou plaatsen (CGVS 2, p.24, 27). Zijn plan was om u een slechte naam te geven zodat hij gelijk zou krijgen als hij u zou vermoorden (CGVS 1, p.28). Deze verklaringen zijn frappant. Eerst en vooral is het eigenaardig dat u na de eerste akelige confrontatie sinds uw echtscheiding met uw ex-man, nog zo onbezorgd een lift vraagt aan een vreemde man in een streng islamitisch land als Iran (CGVS 2, p.23). Er zou verwacht worden dat u na de doodsb bedreiging van uw man toch iets voorzichtiger geweest zou zijn in uw dagelijkse handelingen (CGVS 2, p.27) Ten tweede is het een vreemdsoortige redenering dat uw ex-man een verkrachtingsvideo zou willen tonen aan anderen om te tonen dat u een slechte vrouw was. Volgens u blijkt uit de beelden duidelijk dat wat er zich afspeelde tegen uw wil was, waardoor er geen twijfel kan bestaan bij anderen dat het hier om een aanval of misdaad gaat (CGVS 2, p.24). Het is dan ook eigenaardig dat u ervan overtuigd bent dat men op basis van die video zou denken dat u een slechte vrouw was (CGVS 1, p.28, 29; CGVS 2, p.24, 27). U gevraagd of er straffen staan op verkrachtingen in Iran, stelt u dat er een heel zware straf op staat, de maximumstraf. Soms zelfs de doodstraf (CGVS 1, p.27; CGVS 2, p.27). Dat is echter wat u 'dacht' en niet wat u zeker 'wist', waaruit blijkt dat u zich andermaal niet geïnformeerd heeft over de regels in de Iraanse samenleving. De politie werd niet door u ingeschakeld, want u meende dat uw verhaal in de pers zou komen en u wou uw familie dit niet aandoen en hen beschermen tegen een slechte naam (CGVS 1, p. 26, 27; CGVS 2, p.24). Nochtans heeft u verschillende malen gebruik gemaakt van het Iraanse rechtssysteem, zijn uw problemen er bekend en is er geen reden om aan te nemen dat men u ook in deze zaak niet gesteund zouden hebben. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u de rechtsmiddelen in de samenleving niet heeft uitgeput. Bovendien had uw ex-man u na de verkrachting reeds gezegd dat hij de video zou tonen aan uw ouders (CGVS 2, p.25), waardoor het zeer bevreemdend is dat u niet naar de politie bent gestapt. Overigens wijzigde u nogmaals uw verklaring op een cruciaal punt. Terwijl u op het eerste gehoor verklaarde dat uw familie niets wist over de verkrachting en u dit enigszins aanhaalde als reden om niet naar te politie te stappen (CGVS 1, p.27),

stelt u tijdens het tweede gehoor dat zij wel op de hoogte waren (CGVS 2, p.25). U beweerde eveneens dat het geen zin had om naar de politie te stappen want zij zouden toch 'geen moeite' doen (CGVS 2, p.25). Het alternatief leek u beter, u zou twee maanden na de verkrachting naar een u totaal onbekende streek in Afghanistan gaan om uw leven op te bouwen (CGVS 2, p.27). 'Misschien' zou u daar andere rechten hebben dan in uw land (CGVS 1, p.27). Het is vreemd dat u over uw 'rechten' spreekt, u heeft immers nagelaten om de politie te contacteren om de bescherming van uw 'rechten' te vragen (CGVS 2, p.25). Nergens blijkt immers uit dat de politie u niet gesteund zou hebben, integendeel zelfs. Voor uw vertrek naar Afghanistan bent u 'toevallig' ook uw 'permanente' blauwe verblijfskaart van Iran verloren (CGVS 1, p. 19, 21, CGVS 2, p.3). U vond het bovendien niet de moeite om een nieuwe kaart aan te vragen, u wou immers terug naar Afghanistan gaan na de verkrachting (CGVS 2, p.4, 5, 6). Uit bovenstaande observaties kan opnieuw niet afgeleid worden dat uw asielrelaas berust op de waarheid. Tot slot heeft uw familie u weinig bescherming geboden na alles wat u doorstaan zou hebben. Immers, uw ex- man heeft steeds via uw familie vernomen waar u zich bevond. Deze vaststelling doet nogmaals afbreuk aan uw verklaringen. Indien u werkelijk op de vlucht was voor uw ex-man, kan er aangenomen worden dat de geheimhouding van uw verblijfplaats gerespecteerd zou worden. Het was immers uw wens om dit geheim te houden, daarom zou u ook geen contact hebben opgenomen met uw familie (CGVS 1, p.5). Nochtans komt uw ex-man u telkens op het spoor door informatie die hij kreeg van een neef van hem, die getrouwd zou zijn met familie van u (CGVS 1, p. 26; CGVS 2, p.28, 29). U gevraagd hoe uw ex-man u gevonden heeft in Griekenland, stelt u dat uw moeder het 'misschien' aan 'iemand' anders verteld zou hebben (CGVS 2, p. 28) en dat de neef van uw ex-man getrouwd is met familie van u (CGVS 2, p. 28). Het is echter merkwaardig dat dit nieuws zo gemakkelijk over de tong ging bij uw familie terwijl u zelf voor uw leven vreesde. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een huwelijksakte, documenten over een echtscheiding, de verblijfskaart in Iran van uw vader en een stemkaart neer. U legde echter geen officiële identiteitsdocumenten neer, wat merkwaardig is. De documenten van uw vader bieden geen zicht op uw eigen identiteit, statuut en verblijfssituatie in Iran. De huwelijksakte en de documenten van een echtscheiding hebben gezien bovenstaande vaststellingen geen enkele meerwaarde. Dergelijke "authentieke" documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De stemkaart is een papieren document waarop uw foto staat, niets meer en niets minder, en kan bezwaarlijk beschouwd worden al een officieel identiteitsdocument.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U beweerde immers familie te hebben in Kabul stad waarmee u nog af en toe contact had (CGVS 2, p. 15, 30-31). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu

wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De procedure voor de Raad is essentieel schriftelijk (artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet)), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het PR RvV dat een verzoeker die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een "antwoordnota" kan indienen. Daarnaast volgt uit de wetsgenese van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier – "i.e. het administratief dossier waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund om tot de aangevochten administratieve beslissing te komen, te samen met de procedurestukken (i.e. het verzoekschrift incl. de erbij gevoegde bijlagen; de nota van de verwerende partij; in voorkomend geval het aanvullend schriftelijk verslag en de replieknota bedoeld in artikel 39/76, § 1, eerste lid) – en van de nieuwe gegevens die overeenkomstig artikel 39/76, § 1, op ontvankelijke wijze bij het onderzoek mogen worden betrokken." (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95-96).

De uiteengezette algemene regel leidt evenwel uitzondering in de mate dat het niet in de rechtspleging voorziene procedureschrift nieuwe gegevens bevat of aan deze gegevens is toegevoegd en enkel in de mate dat dit geschrift ertoe strekt uiteen te zetten op welke wijze deze beantwoorden aan de definitie gegeven in artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en voldoen aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling.

De "antwoordnota" van de verzoekende partij, aan de Raad overgemaakt bij aangetekend schrijven van 5 januari 2010, bevat geen uiteenzetting ter zake. Ze wordt derhalve uit de debatten geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster in een eerste onderdeel aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de motivering van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het referentiekader van waaruit zij haar verklaringen aflegt. Zij onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en besluit samenvattend dat de motieven waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseerde om geen geloof te hechten aan haar verhaal de werkelijke inhoud van de lange gehoren miskennen, dat de motivering van de beslissing een rechtsoverspannen interpretatie van haar verklaringen uitmaakt, bepaalde punten uit de context haalt en helemaal geen rekening houdt met het merendeel van de antwoorden die zij op de vragen geeft en dat bovendien de bestreden beslissing de inhoud van hetgeen zij verklaarde interpreteert vanuit een heel westers referentiekader, hetgeen niet strookt met de realiteit waarin zij leefde en waarin haar verhaal zich afspeelde. Volgens verzoekster is de motivering dan ook niet afdoende om geen geloof te hechten aan haar verhaal, strookt haar situatie met hetgeen zij vertelde en moet rekening worden gehouden met haar levensomstandigheden in haar land van herkomst.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat de objectieve situatie in Afghanistan voor haar ronduit bedreigend is. Vooreerst stelt zij dat zij zich niet terug in Kabul kan vestigen aangezien zich in deze stad heel wat familieleden van haar ex-man bevinden, voor wie zij op de vlucht is. Als de situatie in Kabul al leefbaar zou zijn voor een gewone burger, is dit helemaal niet het geval voor haar, aldus verzoekster. Zij is immers een gescheiden vrouw met een dochter, die wordt achterna gezeten door een drugsverslaafde crimineel om haar gebeurlijk te vermoorden en haar dochter uit te huwelijken binnen dit criminele drugsmilieu. Voorts is de provincie Ghazni, waar zij vandaan komt, terug te vinden op de vijfde plaats van de provincies met het meest aantal gewelddaden door AEG's en hun "collega's" uit de criminele drugshandel.

In een derde en laatste onderdeel voert verzoekster aan dat zij onverwijderbaar is in de zin van artikel 3 EVRM. Zij wijst erop dat zij verkrachting, vernedering, geweld, ... onderging, dat dit allemaal opnieuw zou beginnen vanaf het ogenblik dat zij terug in Afghanistan zou zijn en dat zelfs de dood dreigt. Verzoekster stelt onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM dat zij het voordeel van de twijfel dient te krijgen, doch dat men in casu in strijd met het EVRM hetgeen in haar nadeel kon zijn, uit haar verklaringen heeft gelicht, heeft uitvergroot en buiten zijn oorspronkelijke context heeft geplaatst. Bovendien werden de voorgelegde documenten, die haar identiteit bewijzen, volledig miskend, aldus nog verzoekster.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: fotokopies van de ondersteunde documenten bij de asielaanvraag, een noot onder het arrest EHRM, *N. t. Zweden*, nr. 23505/09 van 20 juli 2010, de Subject Related Briefing "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010, laatst geüpdate op 24 augustus 2011 en medische attesten van de Dienst Medische Beeldvorming en de Dienst Orthopedie van het algemeen ziekenhuis Sint-Rembert te Torhout van respectievelijk 5 en 6 december 2011.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen met haar ex-echtgenoot en haar vlucht naar Ghazni. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zij met betrekking tot verschillende aspecten van het leven van haar ex-man en haar ex-schoonfamilie een bijzonder geringe kennis aan de dag legt, (ii) zij geenszins overtuigt wat haar keuze betreft om terug te keren naar Afghanistan en meer bepaald naar de provincie Ghazni en zij bovendien zeer bondig bleef over de periode die zij in Jaghori doorbracht, (iii) zij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin haar huwelijk tot stand is gekomen en zij bovendien weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de reden waarom zij niet eerder uit de echt gescheiden is, (iv) uit de opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat zij aangaande verscheidene essentiële elementen uit haar asielrelaas incoherente verklaringen heeft afgelegd, dat zij haar verklaringen tijdens eenzelfde gehoor geregeld wijzigt, alsook dat er ernstige omissies zijn in de verklaringen die zij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal en (v) zij geen officiële identiteitsdocumenten neerlegt, de documenten van haar vader geen zicht bieden op haar eigen identiteit, statuut en verblijfssituatie in Iran, de huwelijksakte en de documenten van echtscheiding enkel bewijswaarde hebben in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in haar geval niet zo blijkt te zijn en de stemkaart niets meer is dan een papieren document waarop haar foto staat en

bezwaarlijk kan beschouwd worden als een officieel identiteitsdocument. Inzake subsidiaire bescherming oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld, waar verzoekster blijkens haar verklaringen nog familie heeft waarmee zij nog af en toe contact had. Op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn/haar relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.6. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad vast te stellen dat verzoeksters verklaringen over de hele lijn vaag en onduidelijk zijn en weinig doorleefd overkomen, dat zij bovendien haar verklaringen geregeld wijzigt en aandikt en dat er ernstige omissies zijn in de verklaringen die zij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal.

3.6.1. Vooreerst blijkt uit de lezing van de gehoorverslagen dat verzoekster geen duidelijkheid kan verschaffen over de verblijfsdocumenten waarover zij in Iran beschikte. Gevraagd welke documenten zij had in Iran, verklaarde verzoekster: *"Ik had een soort identiteitskaart, het was tijdelijk. Een tijdelijke kaart en die werd verlengd. (...) Vertel mij eens meer over die kaart. Het waren twee soorten, de ene was blauw, de blauwe was permanente kaart en de nieuwe kaarten waren tijdelijk. Welke kaart had u? Die van mij alle twee, blauw en een nieuwe. De nieuwe werd elk jaar verlengd. Sinds wanneer had u die nieuwe kaart? Voor mijn vertrek naar Afghanistan, dan had ik mijn kaarten kwijtgespeeld daarna heb ik het niet meer gekregen. Dus u heeft nog een aanvraag gedaan om een nieuwe kaart te krijgen? Neen, ik heb geen aanvraag ingediend maar ik wou de oude teruggeven en de nieuwe krijgen, maar ik ben mijn kaart kwijtgeraakt. (...) Tot wanneer had u die blauwe kaart? Na amayesh. Ik heb die blauwe kaart*

sinds heel lang geleden. Tot wanneer had u die blauwe kaart? Tot vorig jaar, tot voor mijn vertrek naar Afghanistan. U zei net dat de blauwe kaart niet verlengd moest worden? Neen. Dus u had permanente verblijfsdocumenten in Iran? Die kaart stelde niet veel voor, het was een kaart maar die was niet zoals een identiteitskaart, of een taskara ofzo. Die moest elk jaar verlengd worden. (...) Had u een blauwe kaart of een andere toen u naar Afghanistan ging? Blauwe kaarten werden niet geruild ofzo, maar dat was zo'n kaart, maar de nieuwe kaarten werden verlengd, alleen de nieuwe. Sinds wanneer had u zo'n nieuwe kaart? Dat was telkens voor een jaar geldig. Sinds wanneer had u zo'n nieuwe kaart? Van vorig jaar. Voordat u naar Afghanistan ging? Een jaar daarvoor. Maar mijn kaart is kwijtgeraakt. Hoe komt het dat u niet dezelfde kaart kreeg die permanent was? Hoe bedoel je? Die nieuwe kaart was dat ook de blauwe kaart? AZ toont dat ze diep nadenkt. Het is twee jaar geleden, de kleur weet ik niet. Hoe komt het dat het een tijdelijke kaart werd terwijl u verblijfspapieren had in Iran? Dat was geen verblijfsvergunning, het is een blauwe kaart. Als je geen nieuwe kaart krijgt, dan is de blauwe kaart ook niet meer geldig. Omdat Afghanen moeten elk jaar betalen, daarom krijgen zij een nieuwe kaart. U zei eerder dat de blauwe kaart niet verlengd moest worden? Er waren twee soorten kaarten, de blauwe van vroeger en de nieuwe die verlengd moest worden. De blauwe was een soort identiteitskaart. Maar u had vroeger de blauwe kaart? Ja. Ik had een blauwe kaart en dan daarna een nieuwe kaart, de nieuwe kaart werd elk jaar verlengd en die hadden telkens een nieuwe kleur." (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3). Tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoekster overigens op geen enkel ogenblik gewag van het bestaan van een blauwe kaart, noch van het feit dat zij in het verleden over een dergelijke kaart beschikte doch had zij het enkel over kaarten die jaarlijks verlengd dienden te worden. Haar expliciet gevraagd of er tevens kaarten zijn die niet verlengd moeten worden, antwoordde verzoekster ontkennend (administratief dossier, stuk 7, p. 20-22). Door het afleggen van dergelijke onduidelijke verklaringen, die zij daarenboven geregeld wijzigt en waarbij zij vaak naast de kwestie antwoordt, stelt verzoekster de Raad in de onmogelijkheid om zicht te krijgen op haar verblijfsstatus in Iran, temeer zij geen enkel document hieromtrent neerlegt omdat zij haar verblijfsdocumenten blijkens haar verklaringen zou zijn kwijtgespeeld (administratief dossier, stuk 7, p. 19). Dergelijke verklaringen over de verblijfsdocumenten in Iran zijn niet aanvaardbaar voor iemand die 30 jaar in Iran woonde, daar gehuwd en gescheiden is, tewerkgesteld was, al dan niet in het zwart, en daar een dochter opvoedde.

Het is de Raad overigens evenmin duidelijk waarom verzoekster na het verlies van haar documenten geen nieuwe heeft aangevraagd en ook op dit vlak slaagt verzoekster er geenszins in te overtuigen: "Waarom kreeg u niet opnieuw een blauwe kaart toen u de andere was kwijtgeraakt? Dat is niet zo gemakkelijk om een nieuwe kaart te krijgen. De politie en iemand van de wijk moet dat bevestigen, dan dien je een aanvraag is, je krijgt een boete, dat is heel veel papierwerk. Maar is het dan de moeite niet waard om toch die blauwe kaart te krijgen? Soms kreeg je die kaart, soms niet. Bovendien was ik op weg naar Afghanistan. Die kaart, dat was een jaar voordat u naar Afghanistan ging dat u ze kwijt geraakte? Een jaar daarvoor werd mijn kaart verlengd. Hoelang heeft u die nieuwe kaart die verlengd moest worden dan gehad? 1 jaar. Dat was in het jaar voordat u naar Afghanistan ging? 1 jaar voor mijn vertrek naar Afghanistan werd die kaart verlengd, dus het is vandaag ongeveer twee jaar geleden van vandaag. Loonde het op dat moment niet de moeite om het papierwerk te doen zodat u toch de blauwe kaart kreeg? Dat is heel veel administratie en een lange procedure, dan moet je wachten en je hebt geen zekerheid. Toen had ik problemen met mijn man, ik werd verkracht door iemand. Dus u vond het niet de moeite om op dat moment een aanvraag te doen voor een blauwe kaart? Neen, eigenlijk vond ik het niet de moeite waard want de kaart stelt niet veel voor, je kan niet veel doen met die kaart. Ik wou bovendien terug naar Afghanistan. Ik dacht, ik ga naar Afghanistan, ik ga daar wonen, ik heb die kaart toch niet meer nodig. Een jaar voordat u naar Afghanistan vertrok, was u al van plan om naar Afghanistan te gaan. Na de verkrachting heb ik besloten naar Afghanistan te gaan. Wanneer heeft u de kaart aangevraagd? Voor of na de verkrachting? Ik heb geen aanvraag ingediend, ik ben mijn kaarten kwijtgeraakt. Hoe bent u dan aan de kaart geraakt die verlengd moest worden? Die kaart is van twee jaar geleden, dat is geen nieuwe kaart. (...) Toen u die kaart aanvroeg, was u al van plan om naar Afghanistan te gaan? Neen. De meeste Afghanen in Iran, willen zij niet zo'n blauwe kaart? Ja, maar na de verkrachting, was dat niet meer belangrijk voor mij. Ik was van plan om naar Afghanistan te gaan. U hebt die tijdelijke kaart gevraagd voor u naar Afghanistan ging? Ik heb geen aanvraag ingediend, ik ben mijn kaarten kwijtgeraakt. Wanneer heeft u die nieuwe kaart gekregen na de blauwe kaart? Twee jaar geleden? Hoelang is de verkrachting geleden? Twee maanden voor mijn vertrek uit Afghanistan. (...) De nieuwe kaart is van twee jaar geleden? Ja. U bent een jaar geleden naar Afghanistan gegaan? Ja. De verkrachting was ook ongeveer een jaar geleden? Ja. Dus twee jaar geleden was u van plan om naar Afghanistan te gaan terwijl de verkrachting zich nog niet had voorgedaan? Na de verkrachting heb ik besloten om naar Afghanistan te gaan. Dus toen u die nieuwe kaart kreeg, was u niet van plan om naar Afghanistan te gaan? Neen, twee jaar geleden niet. Waarom heeft u dan geen blauwe kaart

aangevraagd, het is toch zo belangrijk? Ik had al een blauwe kaart van lang geleden. Nadat u die kwijtspeelde? Na de verkrachting was het niet meer belangrijk. Voor de verkrachting? Ik was van plan, ik wou de kaarten laten wisselen maar ik ben ze kwijtgeraakt.” (administratief dossier, stuk 4, p. 3-6).

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bieden de documenten van verzoeksters vader geen zicht op haar eigen identiteit, statuut en verblijfssituatie in Iran.

3.6.2. Daargelaten de vaststellingen dat verzoekster niet kan toelichten wanneer en waarom haar ex-man Afghanistan heeft verlaten en zij weinig of geen concrete informatie kan verschaffen over diens familie, doet het gegeven dat zij tevens vage, niet overtuigende en incoherente verklaringen aflegt omtrent de problemen die zij zou hebben gekend met haar ex-man afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen alsook aan het profiel dat zij hem toedicht.

3.6.2.1. Vooreerst blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van het feit dat haar ex-man in de drugshandel zat. Als belangrijkste feiten ter staving van haar vrees haalde zij aan dat zij en haar dochter werden mishandeld door haar ex-man, dat hij verslaafd was aan opium en dat hij haar dochter wilde uithuwelijken voor het geld (administratief dossier, stuk 13, p. 3, vraag 5). De Raad benadrukt te dezen dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de asielpprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst zouden geweest zijn (RvS 24 maart 2004 nr. 129.658). Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op haar de plicht rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element zoals de drugshandel van haar ex-echtgenoot zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten, temeer zij zijn contacten binnen het ‘criminele drugsmilieu’ onder meer aanhaalt als reden waarom zij niet kan terugkeren naar Afghanistan en zij zich niet bij haar familie in Kabul zou kunnen vestigen.

Hoewel zij bij aanvang van haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan aangaf dat zij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft gezegd over de drugssmokkel van haar ex-man en zij dit nu op aanraden van haar advocaat wel wilde vertellen (administratief dossier, stuk 7, p. 2-3), zijn verzoeksters verklaringen over de drugshandel van haar ex-man, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, zeer veranderlijk. Gevraagd naar het beroep van haar man, verklaarde zij tijdens het eerste gehoor: *“In het begin heeft hij aan leidingen gewerkt en daarna heeft hij huden van dieren geveerd enzo, daar werden schoenen en handtassen van gemaakt. Dat was vroeger zijn werk. Daarna heeft hij drugs verkocht en de smokkel van drugs. En soms ook mensensmokkel, hij had een broer in Turkije en hij heeft ook samen met hem gewerkt. Die drugssmokkel, sinds hoeveel jaar doet hij dat? Hij heeft enkele jaren gewoon gewerkt en daarna was hij bezig met drugssmokkel? Sinds wanneer doet hij drugssmokkel? Ik heb het niet goed begrepen, de vraag. U bent 11 jaar getrouwd geweest, vanaf het hoeveelste jaar is hij begonnen met die drugssmokkel? De eerste twee jaar was hij gewoon werkloos, daarna was hij bezig met de drugssmokkel. Hoe lang is hij werkloos geweest? Twee of drie jaar denk ik.”* (administratief dossier, stuk 7, p. 15-16). Tijdens haar tweede gehoor verklaarde zij daarentegen dat haar ex-man zich reeds tijdens hun verloving bezig hield met drugshandel (administratief dossier, stuk 4, p. 11-12), dat hij vanaf het begin crimineel en verslaafd was en dat hij een tweetal jaar gewerkt heeft en daarna niet meer (administratief dossier, stuk 4, p. 17-18). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekster verschillende verklaringen blijft afleggen over de bezigheden van haar man voor en tijdens het huwelijk, vaststelling welke overigens in voorliggend verzoekschrift niet wordt betwist laat staan ontkracht, zodat aan geen enkele van verzoeksters verklaring in dit verband nog geloof kan worden gehecht.

3.6.2.2. De Raad betwist op zich niet verzoeksters relaas waar zij stelt dat zij een moeilijk huwelijk achter de rug heeft, en zij vanwege de Iraanse autoriteiten de echtscheiding heeft bekomen, doch haar verklaringen omtrent de problemen en de incidenten die zich met haar ex-echtgenoot zouden hebben voorgedaan na de echtscheiding zijn niet in het minst aannemelijk.

In het bijzonder is de Raad van oordeel dat bij dit ernstig misdrijf waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geworden, met name een verkrachting opgezet door haar ex-echtgenoot die de feiten zou hebben gefilmd, de nodige vraagtekens dienen geplaatst te worden. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, meldde verzoekster bij aanvang van het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weliswaar spontaan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles heeft verteld. Gevraagd of de belangrijkste zaken tijdens dit eerste interview aan bod zijn gekomen, stelde zij dat zij één zaak niet heeft kunnen vertellen, met name over de drugsmokkel van haar ex-man. Opnieuw is er geen sprake van een verkrachting, noch van het feit dat dit op video zou zijn vastgelegd (administratief dossier, stuk 7, p. 2-3). Daar begrip kan worden opgebracht voor het feit dat het voor verzoekster uitermate zwaar en moeilijk moet zijn om over een dergelijke ervaring te praten zo dit haar werkelijk is overkomen, neemt dit niet weg dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens had kunnen aangeven dat er in haar relaas nog zaken waren die delicaat en moeilijk bespreekbaar waren, temeer verzoekster een vrouwelijke tolk en medewerker zou willen hebben “indien jullie mijn littekens willen zien. De Raad wijst er te dezen op dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen en vrees dat Afghanen te weten zouden komen van haar verkrachting (administratief dossier, stuk 7, p. 23) kan geen reden zijn om de asielinstanties essentiële informatie voor de beoordeling van het asielrelaas te onthouden.

Hoe dan ook zijn verzoeksters verklaringen omtrent de omstandigheden waarin haar verkrachting zou hebben plaatsgevonden naar het oordeel van de Raad van elke aannemelijkheid ontdaan. Zo verklaarde verzoekster dat de verkrachting zou hebben plaatsgevonden in een huis waar zij per auto naartoe werd gebracht. Haar ex-man zou haar daar hebben opgewacht. Zij zou in de auto terecht zijn gekomen toen zij na haar werk een lift naar huis vroeg. Nadat zij verkracht was door een Iraniër zou haar ex-man haar in de auto de videoband hebben getoond waarop hij alles had opgenomen en zou hij haar gezegd hebben dat hij de video aan de familie zou tonen om haar ‘zwart te maken’ en om aan te tonen dat zij een slechte vrouw was (administratief dossier, stuk 4, p. 22-25). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze feiten in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Eerst en vooral is het eigenaardig dat u na de eerste akelige confrontatie sinds uw echtscheiding met uw ex-man, nog zo onbezorgd een lift vraagt aan een vreemde man in een streng islamitisch land als Iran (CGVS 2, p.23). Er zou verwacht worden dat u na de doodsb bedreiging van uw man toch iets voorzichtiger geweest zou zijn in uw dagelijkse handelingen (CGVS 2, p.27) Ten tweede is het een vreemdsoortige redenering dat uw ex-man een verkrachtingsvideo zou willen tonen aan anderen om te tonen dat u een slechte vrouw was. Volgens u blijkt uit de beelden duidelijk dat wat er zich afspeelde tegen uw wil was, waardoor er geen twijfel kan bestaan bij anderen dat het hier om een aanval of misdaad gaat (CGVS 2, p.24). Het is dan ook eigenaardig dat u ervan overtuigd bent dat men op basis van die video zou denken dat u een slechte vrouw was (CGVS 1, p.28, 29; CGVS 2, p.24, 27).”,* overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het is de Raad overigens niet duidelijk met welk doel verzoeksters ex-man de verkrachting zou gefilmd hebben en ook verzoeksters verklaringen geven hieromtrent geen uitsluitel. In onderhavig verzoekschrift wordt dienaangaande gesteld: *“De ex-echtgenoot gaat hierbij zo ver dat hij een ontvoering van verzoekster ensceneert, verzoekster laat verkrachten en de hele scene op video vastlegt. Deze video gebruikt hij om verzoekster in een slecht daglicht te stellen tegenover de gemeenschap waarin zij leeft. Op die manier zet hij de volledige Moslimgemeenschap tegen haar op, geen mens wil nog met haar omgaan, geen mens wil haar nog bescherming bieden. De ex-echtgenoot heeft op dat ogenblik vrij spel. Verzoekster wordt in Afghanistan de facto vogelvrij verklaart. Geen mens bekommert zich nog om het lot van deze “onwaardige” vrouw. Zij kan geen kant meer uit.”* Deze uitleg valt evenwel niet te rijmen met verzoeksters verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en waaruit op generlei wijze kan worden afgeleid dat haar ex-man de video ook maar aan iemand zou hebben getoond doch wel dat hij deze video gebruikte om haar te chanteren. Immers, de Raad leest in de gehoorverslagen *“(…) Hij was in Afghanistan, hij wou samen met zijn tante langskomen en ik ben niet akkoord gegaan. Hij hield rekening met wat u wou? Hij wou me per se zien en hij heeft tegen mijn tante gezegd dat hij me op een andere manier zou ontmoeten. Hij wou de video laten zien aan andere mensen. (...) Spreekt u nu opeens van een video van een verkrachting? Ik wou hem nooit meer zien en toen werd ik bedreigd, hij zei dat hij die video zou laten zien aan andere mensen en toen ben ik akkoord gegaan. (...) Dus u heeft uw man gezien en gesproken in Jaghori? Ik heb hem niet alleen gesproken, ik zei dat ik hem wou spreken samen met de anderen, met de ouderlingen enzo. Dus iedereen weet over die video? Neen. (...) Wat gaat hij doen met die*

video, heeft hij die getoond of wat gebeurt er? Hij wil me gewoon lastig vallen, achtervolgen en vermoorden. Achteraf wil hij die aan iedereen laten zien en gelijk krijgen dat ik een slechterik was.” (administratief dossier, stuk 7, p. 27-29). Daarenboven is verzoekster verklaring ook ongerijmd waar zij stelt dat haar ex-echtgenoot *“deze video gebruikt (...) om verzoekster in een slecht daglicht te stellen tegenover de gemeenschap waarin zij leeft.”*, dat hij *“op die manier (...) de volledige Moslimgemeenschap tegen haar op(zet)”*, *“geen mens nog met haar (wil) omgaan, geen mens haar nog bescherming wil bieden”*, zij *“in Afghanistan (...) de facto vogelvrij verklaard (is)”* en *“geen mens (...) zich nog om het lot van deze “onwaardige” vrouw (bekommert)”*, vermits uit haar verklaringen niet blijkt dat hij deze video aan iemand zou hebben getoond. Daarenboven is het niet aannemelijk dat haar ex-echtgenoot met zo'n video te koop zou lopen vermits hij op die manier aantoont dat hij betrokken is bij een verkrachting, waar hij naar het oordeel van de Raad zelf een risico loopt in een land als Iran of Afghanistan.

Tot slot acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoekster na de voorgehouden verkrachting de politie niet heeft ingeschakeld, terwijl zij nochtans blijkens haar verklaringen eerder verschillende malen gebruik heeft gemaakt van het Iraanse rechtssysteem, waar haar problemen gekend waren. Zo heeft verzoekster de echtscheiding verkregen, wat niet vanzelfsprekend is in een Islamitisch land als Iran. Zij verklaart in dit verband dat zij met vijf getuigen naar de rechtbank is geweest, dat twee rechters haar dossier hebben bestudeerd en dat onderzoek werd gedaan in de wijk waar zij woonde, waarna haar de echtscheiding werd toegestaan. Ook tijdens haar huwelijk had verzoekster al beroep gedaan op het Iraanse rechtssysteem. Zij verklaarde immers: *“(…) Omdat de rechtbank op de hoogte was van onze problemen, ik ben ook vroeger naar de rechtbank gegaan en toen beloofde hij dat hij me niet meer zou aanvallen. Dat beloofde hij op de rechtbank, daarom durfde hij niet meer naar de rechtbank te gaan.”* Ook de eerste keer dat zij na haar echtscheiding door haar ex-man werd aangevallen, diende zij klacht in bij de politie (administratief dossier, stuk 7, p. 23-25 en stuk 4, p. 16-17 en p. 24). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de politie haar ook in deze zaak niet zou gesteund hebben. Verzoeksters blote bewering dat een dergelijke zaak in de kranten verschijnt en zij dit haar familie niet wilde aandoen (administratief dossier, stuk 7, p. 26-27 en stuk 4, p. 24), kan niet overtuigen als valabele verschoningsgrond voor haar nalaten in dit verband.

3.6.3. Dat verzoekster geen beroep doet op de hulp en bescherming van de Iraanse autoriteiten maar zij vervolgens wél naar een voor haar totaal onbekende streek in Afghanistan gaat om daar haar leven verder op te bouwen, met name Ghazni, een plaats waar zij als alleenstaande vrouw aan vele andere potentiële gevaren wordt blootgesteld, tart naar het oordeel van de Raad alle verbeelding. Dit klemmt des te meer daar verzoekster omwille van haar problemen in Iran gewoon zou besloten hebben om naar haar familie in Ghazni te gaan, met wie zij voordien persoonlijk geen contact had. Al helemaal verbazingwekkend is dat verzoekster beweert niet op de hoogte te zijn geweest van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ghazni (administratief dossier, stuk 7, p. 4-6). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden *“Dat u, als Afghaanse immigrante, zo onbezonnen vertrekt naar een streek en familie die u niet kende, is niet aannemelijk. Het is daarenboven niet geloofwaardig dat u het ene gevaar zo gemakkelijk inruilt voor het andere en u zelfs niet bedacht heeft dat het gevaar in Afghanistan immens groot kan zijn, vooral dan voor een vrouw alleen. Dit alles is niet echt logisch. Uw reis lijkt in dit opzicht toch wel heel onvoorbereid en riskant. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.”*, overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift niet worden ontkracht zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat verzoeksters familie haar weinig of geen bescherming zou hebben geboden na alles wat zij zou doorstaan hebben. Verzoeksters ex-echtgenoot zou immers steeds via haar familie hebben vernomen waar zij zich bevond. Hij zou haar meer bepaald telkens op het spoor zijn gekomen door informatie die hij kreeg van een neef van hem, die getrouwd is met familie van verzoekster (administratief dossier, stuk 7, p. 26 en stuk 4, p. 28-29). Indien zij werkelijk op de vlucht was voor haar ex-man en vreesde voor haar leven, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat haar naaste familie haar terugkeer naar Afghanistan en haar verblijfplaats aldaar, alsook haar verdere vlucht naar Griekenland geheim zou houden. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster er blijkbaar niet goed in geslaagd is om haar verblijfplaats geheim te houden en het haar niet duidelijk is wie van haar familie uiteindelijk van haar verblijfplaats op de hoogte was, is niet van die aard om bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te kunnen plaatsen.

3.7. In de mate verzoekster ter verklaring van een aantal door haar gegeven vage en/of onduidelijke antwoorden aanvoert dat zij zeer emotionele gebeurtenissen heeft meegemaakt en zij alles opnieuw moet oprakelen ten overstaan van de instantie die beslist of zij al dan niet terug moet naar de hel waarin zij tot kort verbleef en zij bovendien, zoals zij tijdens het interview reeds aangaf, gekweld werd door hoofdpijn ten gevolge van de Ramadan, kan zij geenszins overtuigen. Vooreerst wijst de Raad erop dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat en enigszins emotioneel is wegens de (traumatische) ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar dat toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet ten aanzien van de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. De door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen zijn bovendien dermate ingrijpend dat zij, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn om een coherent relaas uiteen te zetten indien de door haar aangehaalde problemen op de waarheid berusten. Zo zij wijst op de hoofdpijn die zij tijdens het eerste gehoor had omwille van de Ramadan, maakt zij op generlei wijze aannemelijk dat deze hoofdpijn haar zou verhinderd hebben om de waarheid te vertellen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekster over het algemeen een goed te volgen relaas bracht waarbij zij de indruk gaf de meeste van de gestelde vragen probleemloos te begrijpen, zij deze meestal ook vlot beantwoordde, in voorkomend geval nadat de vraag werd herhaald of anders werd geformuleerd. Uit het administratief dossier kan derhalve op generlei wijze worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren problemen zouden hebben voorgedaan die ertoe zouden hebben geleid dat verzoekster haar relaas niet op een accurate manier heeft kunnen uiteenzetten. Ook het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster een heel naïeve vrouw is, dat zij niet veel weet en ook niet in staat is om zich grondig te informeren, dat zij maar vijf jaar naar school is gegaan en dat tevens rekening moet worden gehouden met de positie van vrouwen in Iran en in Afghanistan, waar de mannen de vrouwen liever dom en buiten het publieke leven houden, vermag niet afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de Raad niet anders kan dan besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster uiteengezette vluchrelaas vermits het feiten en gebeurtenissen betreffen die verzoekster zou hebben meegemaakt.

3.8. Ook de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten vermogen niet de geloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas te herstellen. De Raad herhaalt dat de verblijfskaart van verzoeksters vader in Iran geen zicht biedt op haar eigen statuut en verblijfssituatie in Iran. De huwelijksakte, de documenten over haar echtscheiding en een kaart waaruit blijkt dat zij tijdens de verkiezingen moest zetelen in een stembureau zijn niet relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden problemen met haar ex-man na haar echtscheiding. Ook de medische attesten van de Dienst Medische Beeldvorming en de Dienst Orthopedie van het algemeen ziekenhuis Sint-Rembert te Torhout van respectievelijk 5 en 6 december 2011, welke als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, vermogen niet een ander licht te werpen op de beoordeling van haar asielrelaas. De behandelende artsen doen immers slechts een aantal vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van verzoekster doch zij kunnen geen uitsluitsel geven over de precieze feitelijke omstandigheden waarbij de verwondingen werden opgelopen.

3.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.10.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoekster niet volstaan

met de blote beweringen dat *“zij onverwijderbaar is in de zin van artikel 3 EVRM, dat zij verkrachting, vernedering, geweld, ... onderging, dat dit allemaal opnieuw zou beginnen vanaf het ogenblik dat zij terug in Afghanistan zou zijn en dat zelfs de dood dreigt”* om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden, temeer de door haar aangehaalde vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden zodat zij zich niet langer kan baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

3.10.2.1. In zoverre verzoekster betwist dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het risico ten opzichte van Kabul moet worden onderzocht omdat zij er familie heeft waarmee zij nog af en toe contact had zodat er geen reden is om aan te nemen dat zij zich niet bij hen zou kunnen vestigen, benadrukt de Raad vooreerst dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De Raad wijst er verder op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, §141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, §97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nog familie heeft in Kabul (oom en neven) waar zij nog af en toe contact mee heeft (gehoor II, p. 15 en 30-31). Derhalve dient in casu te worden onderzocht of verzoekster over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

3.10.2.2. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van

die bedreiging, „willekeurig“. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel“ aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt“.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter“ wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

3.10.2.3. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

3.10.2.4. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

3.10.2.5. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de aan het administratief dossier gevoegde *"Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"*, (update van 24 augustus 2011) onder andere steunt, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR *'Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan'* van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

Zo verzoekster erop wijst dat zij een dochter heeft van 15 jaar en dat uit de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie blijkt dat schoolgaande kinderen, vooral meisjes, en onderwijspersoneel het slachtoffer zijn van intimidatie- en geweldcampagnes, stelt de Raad vast dat de betreffende passage in hoger aangehaalde SRB terug te vinden is in de beschrijving van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (p. 11) en dus niet specifiek betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Kabul, waar de situatie significant beter is zoals blijkt uit wat voorafgaat. In de SRB wordt geen melding gemaakt van aanvallen op het onderwijssysteem in de stad Kabul en verzoekster brengt zelf geen andere informatie bij waaruit kan blijken dat haar dochter in de hoofdstad Kabul een gevisceerd doelwit zou vormen louter omwille van het feit dat zij er onderwijs zou genieten.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat in voorliggend verzoekschrift de informatie van de SRB niet wordt betwist laat staan ontkracht, kan niet worden aangenomen dat verzoekster in Kabul louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10.2.6. In zoverre verzoekster argumenteert dat zij zich niet terug in Kabul kan vestigen aangezien zich in deze stad heel wat familieleden van haar ex-man bevinden, voor wie zij op de vlucht is, dat als de situatie in Kabul al leefbaar zou zijn voor een gewone burger, dit helemaal niet het geval is voor haar, een gescheiden vrouw met een dochter, die wordt achterna gezeten door een drugsverslaafde crimineel om haar gebeurlijk te vermoorden en haar dochter uit te huwelijken binnen dit criminele drugsmilieu, benadrukt de Raad dat de argumentatie dienaangaande in voorliggend verzoekschrift ter zake niet dienend is nu verzoekster er niet in geslaagd is om de door haar aangehaalde problemen met haar ex-man, noch zijn profiel als 'drugsverslaafde crimineel' aannemelijk te maken. Dienvolgens kan zij zich niet langer op deze feiten beroepen ter rechtvaardiging waarom de stad Kabul volgens haar niet als een redelijk vestigingsalternatief zou kunnen dienen.

Rekening houdend met de algemene omstandigheden, in casu de veiligheidssituatie in Kabul, alsook met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, die blijken haar verklaringen in Kabul beschikt over een familiaal netwerk om haar bescherming te bieden, concludeert de Raad dat verzoekster geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij zich niet bij haar familie in Kabul zou kunnen vestigen.

3.10.2.7. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, kan in hoofde van verzoekster niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar opgediste vluchtmotieven, toont verzoekster evenmin aan dat dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS